

Una il·lustradora i una escriptora 'en viu' al Patronat Domènech

Nens, així es fa un conte

La feina de l'Aina i de la Laura és més aviat solitària. Si més no, acostumen a fer-la sense tenir davant una cinquantena d'infants que tenen de sis a deu anys amb els ulls clavats en tot allò que diuen i fan. Però avui és un dia especial, el dia en que una il·lustradora i una escriptora expliquen com fan la seva feina. En viu i en directe. El Patronat Domènech, a través de la comissió de biblioteca, organitza aquesta activitat a primera hora de la tarda d'un dimarts. I els petits agraeixen tenir, per una estoneta, 'mestres' diferents a les de sempre.

A l'escola Pirineus, el centre que acull al Patronat Domènech, que ja ha començat el compte enrere per traslladar-se en poques setmanes a l'edifici nou, en una petita i bonica aula plena de llibres ja està tot a punt: una taula plena d'elements que serviran d'atzorro per explicar el conte de *El Temps* (Tàndem Edicions), escrit per la Laura González i il·lustrat per l'Aïna Cordoncillo, i també colors, fulls, tisores... Tot just davant s'han assegut els alumnes de primer, segon i tercer de primària que agraeixen aquest trencament sobtat de la rutina. La comissió de biblioteca -una de les moltes que té l'escola- proposa activitats relacionades amb el món dels llibres, com ara conèixer els professionals que hi ha al darrera. "És més estimulante que algú que no siguem

LA LAURA GONZÁLEZ I L'AÏNA CORDONCILLO EN PLENA 'LLIÇÓ'

els mestres expliqui com treballa una il·lustradora, per exemple", explica l'Àngels, la directora del centre. I sembla que la fórmula funciona. Els petits segueixen el conte atentament i els més atrevits fan comentaris, però la Laura sap imposar-se. És amable però ferma. Dolça sense perdre autoritat. No es limita només a llegir sinó que amaneix la història amb detalls, *extres*, que la fan encara més interessant: la Júlia, una nena de sis anys, està feta un embolic.

El resultat de l'activitat és un bonic collage que es quedarà a l'escola

Vol saber què és el temps però les diferents persones a qui pregunta no aclareixen gens els seus dubtes. "La meva germana em diu que no pot perdre el temps, la meva àvia que fa temps i la meva mare és capaç de guanyar temps quan anem en cotxe", explica la Laura amb el seu posat teatralitzat adequat al moment. "Pare, què és el temps?" És la frase d'inici. Les

respostes, moltes poètiques i abstractes i d'altres més científiques i pragmàtiques van provocant reaccions diverses entre els nens. Mentre la Laura parla l'Aina acompanya el relat amb els seus dibuixos. Abans de que arribessin els nens confessa que està una mica nerviosa perquè mai té públic quan treballa. Però després se la veu còmode i els seus traços sedueixen ràpidament als petits espectadors. Va afegint tot d'elements gràfics al voltant de la Júlia per fer entendre millor la història del temps. El resultat és un bonic collage que es quedarà a l'escola. Amb el conte contat ja s'ha acabat comencen les preguntes. L'Aïna explica primer què és una il·lustradora perquè no acaba de quedar clar. "D'on va sorgir la idea d'aquest conte? ¿Per què es diu així? ¿Per a què eren els avions de paper que ens heu llançat? Quan el volum de les veus sobrepasa els límits acceptables els mestres donen per acabada l'activitat. Objectiu complert. Potser hi haurà uns quants que ja no voldran ser futbolistes de grans. ■